

ARNOŠT VAŠÍČEK

STRÁŽCE DUŠÍ 2

ARNOST VAŠÍČEK

STRÁŽCE DUŠÍ 2

MYSTERY FILM

Ostrava 2005

Arnošt Vašíček – Strážce duší 2

Vydání první

Copyright © Arnošt Vašíček

Věškerá práva vyhrazena. (All rights reserved.)

Tato kniha ani jakákoli její část včetně fotografií nesmí být publikovány, kopírovány či jiným způsobem šířeny bez výslovného povolení.

Vydal Arnošt Vašíček - MYSTERY FILM, Mánesova 20, Ostrava 2

Fotografie Lenka Kordulová, Boris Masník a Arnošt Vašíček

Obálka, grafická úprava a sazba Daniel Janošec

Vytiskla Tiskárna Oldřich Harok, 739 34 Šenov

MYSTERY FILM

Ostrava 2005

ISBN 80-239-4929-2

Oceánem věčnosti putují Strážci duší.
Vedeni neomylnou Prozřetelností, přicházejí na svět,
aby chránili, co má zůstat skryto, a odhalili, co musí být
zjeveno. Ve službách osudu berou na sebe lidskou podobu,
ale jen vyvolení smějí spatřit jejich tvář.

BRÁNA ANDĚLŮ

1

Lesklé skleněné spirály se zvolna otáčely v mihotavé záři svíček. Jolana sledovala jejich rotaci přivřenýma očima. Cítila, jak slábne. Hlas doktorky Krásné se jí vzdaloval.

„Již před pěti tisíci lety léčili sumerští kněží některé nemoci v hypnotickém spánku. Jak dokazuje Ebersův papyrus, staří Egypťané jako první použili k navození hypnózy oslnivě lesklý disk.“

Jolana sebou nepatrně škubla. Tělo se stále odmítalo vzdát bdělosti.

Docent Bílek ji napomenul.

„Pozorujte upřeně tento předmět. Soustředte se na něj. Nevnímejte nic jiného.“

Seděl na protější straně malého kulatého stolku. V napřažené ruce, mezi palcem a ukazovákem, svíral řetízek. Dvojice spirál na jeho dolním konci se šroubovitě svíjela s neúnavnou pravidelností. Naklonil se a přistrčil uspávací blíž k Jolaně. „Jste klidná, uvolněná a nesmírně ospalá. K nevydržení ospalá.“

Doktorka Krásná se rozhlédla po publiku.

Akademický klub praskal ve švech. Všechny židle byly obsazeny. Další studenti stáli vzadu u dveří, mačkali se podél boční stěny a zatarasili i chodbičky k baru a toaletám.

„Dnes psychiatrie využívá hypnózu především při hledání a odstraňování zasutých traumat. Někteří experimentátoři se dokonce domnívají, že člověka uvedeného do hypnotického spánku lze ve vzpomínkách vést zpátky nejen do dětství, ale přes narození až do jeho minulého života. Podobně nevědecký názor stál i za přesvědčením spiritistů, že díky autohypnóze si takzvaná média mohou navodit trans, v němž do nich vstupuje duch dávno zemřelé osoby a využívá jejich uspaných těl, aby promluvil k živým.“ Krásná popošla po nízkém pódiu dál od stolku, kde docent Bílek pokračoval vemlouvavým hlasem.

„Vaše víčka jsou stále těžší. Už se déle nedokážete bránit spánku, zavíráte oči a usínáte.“

Jolanu obklopila tma. Přestala být sama sebou. Zmocnilo se jí teplo a podivná lehkost. Zdálo se jí, že vystupuje z hmotného těla; volná a zbavená pozemské tíže odlétá kamsi do jiných sfér. A přitom stále zřetelně vnímala povely.

„Tak je to dobře. Teď spíte a slyšíte jen můj hlas.“ Docent Bílek doktorce naznačil, že může začít.

„Jolana je nyní v hluboké hypnóze,“ vysvětlila Krásná. „Její tělesné funkce jsou utlumeny a vědomí naopak vybuze-no do stavu pohotovosti. Od této chvíle nevnímá skutečnost a řídí se jen tím, co jí řekne hypnotizér.“

Bílek vytáhl z vnitřní kapsy saka propisovací tužku.

„Za okamžik se vás dotknu rozžhaveným hřebíkem. Bude to bolet. Bude to velmi bolet.“

Naklonil se a lehce přiložil špičku tužky na dívčino odhalené předloktí.

Jolana zasyčela. Prudce sebou šklubla. S tváří staženou bolestí si dlaní druhé ruky mnula domnělou spáleninu.

Nelserová se znepokojeně nadzvedla. Seděla u okna na kraji první řady, kousek od stolku na pódiu. Měla Jolanu skoro na dosah.

Zdálo se jí, že pokus překračuje hranice únosnosti, že její přítelkyně při něm opravdu trpí.

Bílek nasadil chlácholivý tón.

„Uklidněte se. Bolest už zmizela. Je vám dobře. Jste šťastná a veselá.“

Jolana vyměnila bolestnou grimasu za náznak úsměvu.

Nelserová její uvolnění neregistrovala. Cítila neklid. Venku se cosi dělo.

Roztržitě se ohlédla k oknu, vzdálenému sotva metr. Ve tmě za sklem visely oči. Dva chladné zelené plamínky, osamocené, bez tváře. Obklopeny černotou noci, naháněly hrůzu jak démonický pohled šelmy či samotného dábla.

„Hypnotizovaný člověk spolehlivě splní i obtížné zadání. Jeho mozek, ovlivněný sugescí, dokáže přehodit výhybku i na kolej, kterou nikdy nepoužívá. Víte, že Jolana je levák. Na chvíli z ní uděláme praváka.“ Doktorka Krásná pokračovala v přednášce. Jak opustila místo před velkým svícem, umožnila světlu proniknout více do místnosti.

Nelserová v jeho zvýšeném jasu rozpoznala, co ji tak vyděsilo: venku na římse seděla velká černá kočka. Pohyb na pódiu ji vyplašil. Otočila se a nehlučně se svezla dolů.

Nelserová ale stále vnímala příliv jakési síly, která naplňovala prostor pod klenutým stropem. Vzduch, ztěžklý dýmem velkých svící, rozechvívalo nervní napětí. Cosi neznámého se vetřelo dovnitř a čekalo.

Docent Bílek zavelel: „Jolano, otevřete oči!“

Jolana zvedla víčka. Okolí nevnímala. Strnule zírala před sebe.

„Podívejte se na stůl. Leží tam papír a tužka. Vezměte tužku do pravé ruky a podepište se.“

Jolana lehce pohnula levou rukou dopředu.

Bílek ji zastavil.

„Ne! Musíte psát pravou! To je teď vaše přirozenost.“

Jolana sáhla pravačkou po propisce. Stále váhala.

A tehdy to Nelserová postřehla. V bíle omítnuté stěně za pódiem se černal úzký klenutý vchod do arkýře. Z jeho temných útrob se vynořil vyzábělý muž. Z kostnaté tváře, lemované hřívou dlouhých šedivých vlasů, sálaly uhrančivé oči. Díval se ke stolku.

Jolaně, jako by vycítila jeho pohled, projel tváří prudký tik. Zachvěla se. Rychle přešla tužkou po papíru.

Bílek se udiveně podíval.

„Co jste to napsala? To přece není vaše jméno.“

Muž se pohnul. Jak se blížil ke stolku, Nelserová si uvědomila, že celou postavu obklopuje úzká linka zářící mlhy, že přes starobylý plášť spadající až na zem prosvítá bílá stěna, že bledý obličej je průzračný jako odraz ve skle, že to není žijící člověk, ale nepochybně přízrak. A s naprostou jistotou věděla, že je jediná, kdo ho vidí. Předpokládala, že jako u všech jejích dřívějších vizí spatří letmý odraz minulosti, scénu, která se v místnosti již odehrála, a pak výjev nadobro zmizí. Zaznamená ho jen její vnitřní zrak a nikdo jiný.

Spletla se.

Jolanu přepadl třas. Dech se jí zrychlil. S obličejem staženým napětím přiložila tužku na papír a v horečném chvatu napsala několik podivných znaků.

„Nečmárejte si!“ Docent Bílek ztrácel trpělivost. „Napište znovu, jak se jmenujete.“

Jolana přidala pár dalších symbolů, pokryla jimi skoro celý list. Hlavu zvrátila dozadu. Nepřítomnými očima hleděla kamsi ke stropu. Z pootevřených úst chrlila proud nerosrozumitelných slov.

„Há racháma há, hí lá náchan, ešome rába, enocha paša, enocha hama reneši chamalacha...“

Všichni ztuhli. Hluboký hrdelní hlas nepatřil dívce, kterou znali. Zastřený chraplavý tón duněl pod nízkým klenu-
tým stropem jak vzdálená ozvěna záhrobí.

Docent Bílek se nadzvedl. V očích měl rozpaky.

„Jolano, probuď se! Nařizuji ti, probuď se! Slyšíš mě, Jolano? Probuď se!“ Skoro křičel. Podíval se zmateně na kolegy-
ni. Doktorka Krásná rozhodila bezmocně rukama. Studenti se tlačili k pódiu. Z Jolany dál promlouval kdosi neznámý.

„Há racháma há, šá kána ná. Belaši lómen archangelo Uriel.“
Nelserová vyskočila ze židle.

„Zastavte to! Prosím.“ Viděla, že muž v plášti stojí stále za Jolanou s rukama položenýma na jejích ramenou. A všimla si ještě něčeho. Zpod Jolanina ucha, z úzkého prostoru mezi jeho zadní částí a hlavou, začal stékat tenký pramínek temně rudé krve.

Chmurné mraky na obloze signalizovaly brzký déšť. Sílicí vítr lomcoval holými korunami stromů, zvedal do vzduchu prach a spadané listí.

Kapitán Valdek projel liduprázdným Karlovým náměstím až k jeho dolnímu rohu, kde na policejním autě výstražně blikal studeně modrý majáček. Zaparkoval za řadou vozů výjezdové skupiny, kývnutím hlavy pozdravil hrstku mužů v uniformách i v civilu a podél zdi přešel pár metrů k místu, kde vchod mezi dvěma masivními sloupy uzavíraly starobylé dvoukřídlé dveře. Přímo pod jejich zčernalou klikou ležel mrtvý mladík. Tvář měl staženou křečí a oči vypoulené strachem. Na plátěných kapsáčích se rozlézaly mastné skvrny. Boty pokrývala vrstva zčernalého bláta. Vyhrnutý rukáv bundy odhaloval na předloktí nepřehlédnutelné stopy injekční stříkačky.

„Nějakej feták to asi zase přehnal s dávkou.“ Soudní patolog Dvořáček shrnul rukáv oběti zpět k zápěstí, opatrně položil bezvládnou ruku na zem a postavil se. „Jistý si nejsem, ale myslím, že pitva to potvrdí. Nenašel jsem žádná viditelná zranění.“

Valdek se stále díval na mrtvé tělo. Konečky prstů pokrývala zaschlá, temně rudá vrstva.

„A co ta krev na ruce?“

„Rozdrásal si pokožku a strhl nehet, jak se snažil dostat dovnitř.“

Valdek sklouzl pohledem na dveře. Od škvíry mezi křídly se přes zdobené dřevo táhly krátké tmavé šmouhy.

„Ověřte, že ta krev je jeho.“

„Technik už vzal vzorek,“ ubezpečil kapitána doktor.

Po zdi vedle dveří propluly stíny.

„Šéfe?“

Valdek se otočil po hlase.

Jeden z vyšetřovatelů přivedl starého muže se psem.

„To je pán, který ho našel. Těsně předtím prý slyšel nějaké divné zvuky.“

„Jaké zvuky?“

„Vzlyky a sípání. Možná chrapot.“ Muž si sundal klobouk jako kdyby hovořil s dámou. „Zpočátku se to nedalo rozeznat, byli jsme daleko.“ Podíval se na psa, který poslušně seděl u jeho nohou. „Venčil jsem Fida v parku. Jak jsme scházeli dolů, ozval se křik a zoufalé volání.“

„Hádali se?“

„Ne. Slyšel jsem jen jeden hlas.“

„Rozuměl jste mu?“

„Jen něco.“

Valdek čekal.

„Volal: Nech mě, ty zrůdo, nech mě!“

„Přesně tohle?“

„Ještě cosi o bestii, že už ho drží, nebo tak nějak...“

„Slyšel jste i toho druhého?“

„Jakého druhého?“

„Toho, co na něj útočil.“

„Ne.“

„Ani ozvěnu zápasu? Nebo něco jiného?“ Valdek chrлил otázky. „Teď v noci se každý zvuk rozléhá.“

Muž odmítavě zavrtěl hlavou.

„Jen rychlé kroky.“

„Dokážete určit, odkud asi přišel?“

„Myslím, že odněkud ze dvora, z nějakého domu tady poblíž. Slyšel jsem jeho dusot jen krátce.“ Podíval se mrtvému na nohy, obuté v těžkých kanadách. „Ale dost hlasitě. A řekl bych, že běžel sám.“

Valdek ohrnul ret.

„To je divné. Před kým tedy utíkal?“ pomyslel si. Pak se zeptal nahlas: „Neviděl jste tedy nikoho dalšího?“

„Neviděl jsem zpočátku ani jeho,“ připomněl muž, „jen slyšel, jak doběhl tady a bušil na vrata. Prosil, ať ho pustí dovnitř.“

Všichni se zahleděli na dveře.

„Vedou do zahrady kostela svatého Jana,“ vysvětlil doktor Dvořáček. „V tenhle čas nemohly být otevřeny ani náhodou.“

„Když jsem k němu došel, už se nehýbal. Hned jsem volal sanitku,“ pokračoval muž se psem.

„A doktoři dali echo nám. Nemohli mu pomoci. Bylo po něm,“ doplnil vyšetřovatel.

„V kolik jste je volal?“ zeptal se muže Valdek.

„Těsně po půlnoci.“

„Díval jste se na hodinky?“

„Ne. Slyšel jsem odbíjení na věži.“

Valdek se otočil k podřízenému: „Máš to sepsaný?“ Když dostal kladnou odpověď, vrátil se k svědkovi.

„Děkuji. Ozveme se, kdyby bylo potřeba ještě něco doplnit.“ Počkal, až odejdou, sklopil oči k mrtvému tělu a pak se zamyšleně rozhlédl.

„Něco se vám nezdá, kapitáne?“ Patolog si sundal rukavice a pokynul, že mohou oběť odvézt.

„Nejde mi do hlavy, proč neběžel nahoru k zastávce, kde mohli být nějakí lidé. Proč se chtěl dostat zrovna do kostela?“

„Možná byl napaden někde tady poblíž. Neměl sílu utíkat dál.“ Hlas rozpačitě odezněl do ztracena. Doktor si uvědomil, že mladík musel mít zatraceně silný důvod hledat záchranu v kostele, když si dobýváním do jeho vrat rozedřel ruce do krve.

Valdek přešel očima po krátké zdi, která spojovala bránu se sousední budovou. Ve všech jejích oknech byla tma.

„Bydlí tady někdo?“

„Myslím, že ne. Celý palác patří lékařské fakultě. Je to Faustův dům.“

Počkali, až zřízenci odnesou tělo v igelitovém pytli a vrátili se ke svým vozům.

Uvelebens na vrcholku zdi, přivřenýma očima pozorovala jejich odjezd velká černá kočka.

2

Armín vstoupil do bistra s očima nateklýma nevyspáním. Jak za sebou zavíral dveře, neubránil se zívnutí.

„Vytáhla jsem vás z postele, co?“ Nelserová seděla u mramorového stolku v rohu. Sama nespala vůbec. Přijela rovnou z nemocnice. A věděla, že je to na ní znát. Včerejší líčení dávno vzal řas. Vlasy potřebovaly protáhnout hřebenem.

Přikývl a posadil se k ní.

Bylo sotva sedm. Ulici za velkou skleněnou výlohou ozařovaly neony. Oblohu, na kterou nedohlédli, stále pokrývala tma.

„Dáte si se mnou kafe?“ zeptala se.

„Bodlo by.“

Objednala dvě pressa a minerálku.

„Tak co se stalo?“ přerušil chvilku mlčení.

Položila své jemné dlaně na hřbet jeho rukou, opřených o desku stolku.

„Bojím se, že přitahuji neštěstí.“

„Ale to snad dělá každá ženská, ne?“ pokusil se shodit její dramatický tón.

Nezabralo to.

„Vždycky, když mám nějakou vidinu. Skoro vždycky pak někdo zemře.“

Hlas se jí třásl. Málem vzlykala.

„Katko, neblázněte. Ty vaše vize jsou jen záblesky minulosti, prožitky dávno mrtvých lidí, které se z nějakých důvodů zatoulaly k vám.“

Odmítavě zavrtěla hlavou.

„Jestli se Jolaně něco stane, bude to jen moje vina.“

Všiml si, že je bledá. V očích měla slzy. To, co viděla, ji muselo opravdu vyděsit. Otočil ruce a sevřel její dlaně ve svých.

„Vy přece za nic nemůžete. Určitě ne.“

Servírka přinesla nápoje.

Pustili se.

„Řeknete mi o včerejšku něco víc?“ pobídl ji, když zase zůstali sami. „Co se přihodilo?“

„Jolana se dostala do transu, hovořila mužským hlasem a neznámou řečí.“

„Jako některá média při spiritistických seancích?“

„Tak nějak.“

„Ale vy jste tam snad duchy nevyvolávali?“

„Ne. Ale na tom místě k tomu dříve docházelo často.“

Odložil lžičku a usrkl ze svého šálku.

„Kde byla ta přednáška?“

„V Akademickém klubu lékařské fakulty.“

Armín nebyl v obraze.

„Je to ta stará budova vedle kostela svatého Jana dole na Karlově náměstí,“ vysvětlila.

„Faustův dům?“

„Hmm.“ Sáhla do kabelky a vytáhla lístek, vytržený z poznámkového bloku. „Napsala jsem vám jména lidí, kteří tam včera přednášeli.“ Položila papír před něj.

Nechápal, co po něm chce.

„Jolana je už při vědomí, ale dosud nepromluvila. Prožila těžký šok. Lékařům by pomohlo, kdyby věděli, co ho způsobilo.“ Znovu k němu vztáhla dlaně. „Slibte mi, že to zjistíte.“

Prsty měla ledově studené. Cítil, jak se chvějí.

Netrpělivě čekala, co řekne.

mlčel.

„Armíne, zjistíte to?“ naléhala.

„Pokusím se,“ vysoukal ze sebe.

Neznělo to moc jistě.

Osmistranný arkýř zdobilo několik pečlivě restaurovaných výjevů. Místo zátiší s květy, ovocem nebo zvěřinou se na stěně skvěl hmoždíř, o kousek dál tyglík a kádinka. Do detailů přesné malby byly více technickým výkresem než uměleckým dílem.

Armín přemýšlel, proč alchymistické nádoby k drcení, míchání, žíhání a rozpouštění látek jsou zobrazeny na tak nezvyklém místě. Stíněný prostor nemohl sloužit jako dílna nebo laboratoř. Ozářen úzkými vodopády denního světla, pronikajícího malými kulatými okny, připomínal spíš kapličku. Podle Nelserové se právě odtud vynořil přízrak muže v dlouhém plášti.

Proč právě odtud?

Co se zde kdysi odehrávalo?

Prkenné pódium lehce zavržalo.

„Přišel jste kvůli Jolaně?“

Armín se otočil. Těsně před vchodem do arkýře stála půvabná mladá žena. Drobná a útlá, s tmavými vlasy svázanými do drdolu a kovovými brýlemi na malém nosíku. Elegantní kalhotový kostým doplňovaly černé lodičky.

„Jak se jí vede?“ zeptala se, když přikývl.

„Už prý o hodně lépe.“

„To jsem ráda.“ Nechala zazářit své skvostně bílé zuby.
„Dost jsem se včera vyděsila.“

„Něco podobného se stalo poprvé?“ Nečekal na odpověď.
„Jak si to vysvětlujete?“

„Nevím,“ přiznala upřímně. „Zabývám se hypnózou teprve krátce. Možná by vám něco řekl docent Bílek. Ten včera vedl praktickou část.“

Nebyl si jist, zda studentka, která ho pustila dovnitř, jí řekla jeho jméno.

„Promiňte, že jsem se hned nepředstavil.“ Nasadil omluvný úsměv. „Jmenuji se Armín.“

Podala mu ruku.

„Já jsem Krásná.“

„To vidím,“ ujelo mu.

Ušklíbala se. Tuhle reakci slyšela tisíckrát.

„Děkuji. Ale to příjmení jsem vyvdala. Můj bývalý manžel se jmenoval Krásný, ačkoli...“ na okamžik se zarazila, jako by hledala vhodný výraz, „vypadal velmi dekadentně.“

Armín využil nahrávku na smeč.

„Kdyby mě maminka měla za svobodna, jmenoval bych se Chladný, ačkoli...“ udělal záměrně dramatickou pauzu.

„... takový rozhodně nejste, že?“ Neubránila se špetce ironie.

Armín jemně pohladil stěnu.

„Zvláštní malby, co?“

Vstoupila za ním do arkýře.

„Objevili je teprve před pár lety, náhodou, při rekonstrukci.“

„Je jich v domě víc?“

„Myslím, že ne. Ale ve dvoře se dochovaly kamenné erby a ve sklepech nějaké znaky.“

„Paní doktorko?“ Uprostřed klubu stála stará známá studentka. „Hledá vás nějaký policista.“

„Děkuji. Hned jsem u něj.“ Krásná vyšla z arkýře, pár kroky překonala pódium a po dvou schůdcích sestoupila dolů na dlážděnou podlahu.

Skrumází rozestavených židlí se jí prodíral vstříc urostlý sympatický chlapík v džínsech a kožené sportovní bundě. Výrazné rysy jeho přitažlivé tváře nabízely zvláštní směsici mužné tvrdosti a plachého chlapeckého úsměvu.

„Kapitán Valdek,“ ohlásil se.

„Krásná.“

Šibalsky zvedl obočí.

„To jméno vám sluší.“

Pootočila se zpět k arkýři.

„Jestli to dnes řekne ještě někdo, tak ho praštím,“ poznamenala tiše.

„Prosím?“ Valdek nerozuměl.

„Vítejte v klubu originálních pochlebovačů.“ Armín vyšel z příšeří ven na pódium. „Rád vás zase vidím, kapitáne.“ Seskočil dolů a přidal se k nim.

Oba muži si podali ruce.

Byl to už víc než rok, co se poznali v Národním muzeu, odkud byla tehdy uloupena aztécká Maska smrti. Párkrát se pak setkali při jiných případech.

Valdek netušil, proč našel ty dva pohromadě. Znal Armínovu slabost pro ženy a předpokládal, že zřejmě opět zvedl prapor dobyvatele a vyrazil vstříc novému dobrodružství.

Zatvářil se rozpačitě.

„Doufám, že jsem nepřišel nevhod.“

„Ne,“ ujistila ho Krásná. „Co potřebujete?“

„Vy to tady vedete?“

„Myslíte klub?“ Naznačila rukou, že se mohou posadit ke stolku. „Ano, je oficiálně v mé kompetenci, ale prakticky se o něj starají studenti.“

„Včera večer jste tu byla?“

„Měla jsem přednášku.“

Valdek rentgenoval prostor očima. Za okny, směřujícími ke Karlovu náměstí, zahlédl hlouček turistů. Minuli dům a pokračovali dál ke kostelu sv. Jana.

„Nevšimla jste si něčeho zvláštního?“

„Co by to mělo být?“ Do očí jí vstoupila ostražitost. Je možné, aby se o Jolanu zajímala policie?

„Těsně po půlnoci pár metrů odtud zemřel mladý muž. Neslyšela jste křik, hádku nebo nějaký hluk?“

Oddychla si, i když sama nevěděla proč.

„Klub se zavírá v jedenáct. Odešla jsem ještě o něco dříve.“

Valdek se ohlédl ke dveřím do chodby.

„Bydlí tady někdo?“

„Ne. Kromě nás jsou v budově jen laboratoře a lékárna.“

„Tak děkuji.“ Postavil se. „Moc jste mi nepomohla.“ Otočil se k Armínovi. „Vy se tu asi zdržíte?“

„Doufám.“ Armín se podíval na Krásnou. „Chtěl bych se ještě mrknout na ten nápis do sklepa.“

Doktorka přání odmítla.

„Necháme to na jindy, ano?“ Omluvně se usmála. „Musím se už vrátit na fakultu.“

Armín se rozhodl, že ji doprovodí a promluví s hypnotizérem.

„Sám si nedovedu vysvětlit, co se vlastně stalo.“ Docent Bílek si nervózně mnul prošedivělý plnovous. Živé oči za čírymi skly brýlí přestaly obeplouvat oceán lejster, rozlévající se po obrovském starožitném stole, a zakotvily u Armína, spočívajícího v křesle na protějším břehu prostorné pracovny.